

vers VOOR vers

LEZING 40
25 MINUTEN

MATTHEÛS

6:9-13

Het Onze Vader als model voor wat gebed is
en hoe je bidt

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/6-9-13-deel-1

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Gebed binnen de Bergrede	5 min	3
2	Het Onzevader en gedachteloze herhaling	5 min	5
3	Het Onzevader als modelgebed	4 min	7
4	Gebed is geen gesprek in twee richtingen	5 min	9
5	Gods stem en Zijn soevereiniteit	7 min	12
	Om verder te lezen		15

1

Gebed binnen de Bergrede

We gaan verder met onze studie van de Bergrede. Dit maakt gewoon deel uit van onze voortgang door het boek Mattheüs, maar de Bergrede beslaat drie hele hoofdstukken. Het zijn geen korte hoofdstukken en het zijn geen oppervlakkige hoofdstukken. Daarom besteden we er misschien onevenredig veel tijd aan om ze door te nemen. Dit zijn cruciale hoofdstukken. Een deel van de meest centrale leer van Jezus wordt hier heel duidelijk verwoord, duidelijker dan in de meeste andere gedeelten van het Nieuwe Testament. Nu we in het Nieuwe Testament het Evangelie naar Mattheüs doornemen, willen we ons niet haasten en willen we belangrijke zaken niet vluchtig overslaan. Daarom zijn we nu al geruime tijd, al heel wat weken, alleen maar bezig met deze ene rede.

We hebben echter wel een mijlpaal bereikt toen we Mattheüs 5 achter ons lieten en bij hoofdstuk 6 kwamen. We behandelen nu de eerste achttien verzen van dit hoofdstuk. Daarin wordt één vast patroon met drie onderwerpen gepresenteerd. Jezus spreekt Zijn discipelen telkens aan op een bepaalde activiteit: wanneer je dit of dat doet. Er komen drie verschillende activiteiten aan bod. De ene is het doen van liefdadige werken, dat wil zeggen: geven aan de armen. Een andere is bidden, en de derde is vasten. Hij zegt dat je, wanneer je dit doet, niet als de huichelaars moet zijn. Hij vertelt hoe de huichelaars het doen. Vervolgens zegt Hij dat je het, wanneer je het doet, op deze manier moet doen. Hij geeft Zijn alternatief, en dat is in elk geval een veel persoonlijkere manier, meer in het verborgene.

Dat wil zeggen: wees terughoudend wanneer je aan de armen geeft, wanneer je bidt en wanneer je vast. Of maak je in elk geval niet druk om de aandacht van mensen. Want Hij zegt dat de huichelaars, de Farizeeën, al die dingen doen om door de mensen gezien te worden. Met andere woorden, de beloning die zij zoeken is geen geestelijke beloning. Ze zoeken geen beloning van God. Ze zoeken alleen de beloning van menselijke aandacht en menselijke waardering. Ze willen dat mensen hen als godsdienstige mannen beschouwen. Omdat dat de beloning is die zij zoeken, zegt

Jezus dat zij hun beloning al hebben. Met andere woorden, dat is de beloning die zij zullen krijgen. Ze hebben die gekregen en dat is de enige beloning die zij zullen krijgen. Ze zullen geen beloning ontvangen van hun Vader in de hemel.

Hij zegt dus wel dat je deze dingen op een veel persoonlijkere manier moet doen. Hij zegt:

zodat uw liefdegave in het verborgene zal zijn; en uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.

MATTHEÛS 6:4

Dat doet Hij op Zijn eigen manier. Nu komt het woord 'openlijk' in elk van deze gevallen, in al deze passages, niet in alle handschriften voor. Sommigen zouden dus eenvoudig zeggen:

Je Vader, Die ziet wat je in het geheim doet, zal je belonen.

Of dat nu een openlijke beloning is of niet, is minder belangrijk dan de bron van de beloning. Het is geen beloning die mensen je geven in de vorm van hun waardering voor jouw godsdienstigheid. Het is de soort beloning die je Vader je zal geven, en dat is wat je moet zoeken. Je moet ernaar streven God, je Vader, te behagen, in plaats van ernaar te streven mensen te behagen.

In de vorige bijeenkomsten hebben we besproken wat Jezus hierover zei met betrekking tot liefdadige werken en gebed. Het onderwerp dat nog overblijft, is natuurlijk vasten, maar daar wachten we nog even mee, omdat er een uitweiding volgt. Midden in dit gedeelte staat een vrij lange tussenzin. Nadat Hij over het gebed hetzelfde heeft gezegd als over de andere twee onderwerpen, namelijk dat je het in afzondering moet doen en de beloning van je Vader moet zoeken in plaats van de goedkeuring van mensen, geeft Hij nog wat aanvullend onderwijs over het gebed.

Hij zegt bijvoorbeeld — en dit hebben we de vorige keer behandeld — vanaf vers 7, dit is Mattheüs 6:7-8:

Als u bidt, gebruik dan geen omhaal van woorden zoals de heidenen, want zij denken dat zij door de veelheid van hun woorden verhoord zullen worden. Word dan aan hen niet gelijk, want uw Vader weet wat u nodig hebt, voordat u tot Hem bidt.

MATTHEÛS 6:7-8

Dit zijn de verzen die we de vorige keer hebben behandeld.

Dan gaat Hij in vers 9 verder:

2

Het Onzevader en gedachteloze herhaling

Bidt u dan zo: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Uw Naam worde geheiligd.

MATTHEÛS 6:9

Hij geeft ons dit voorbeeldgebed, dat van oudsher het gebed des Heren wordt genoemd. Het is het gebed des Heren, niet omdat Jezus, de Heere, het Zelf ooit heeft gebeden. Er staan bepaalde dingen in dit gebed die Jezus nooit zou hoeven bidden. Bijvoorbeeld:

En vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren vergeven.

MATTHEÛS 6:12

waarmee onze zonden worden bedoeld. Jezus heeft nooit zonden gehad. Hij hoefde nooit om vergeving te vragen. Toch is het het gebed des Heren, omdat de Heere het heeft onderwezen. Het is geen door mensen bedacht gebed. Het is niet iets wat wijzelf

of een andere groep mensen hebben uitgedacht. Het is een gebed dat de Heere Zelf ons heeft gegeven om te bidden.

Ik neem aan dat de meeste lezers, waarschijnlijk allemaal, bekend zijn met het gebed. Het luidt als volgt:

Bidt u dan zo: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood. En vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren vergeven. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen.

MATTHEÛS 6:9-13

Zoals ik al zei, is dit een buitengewoon bekend gebed, misschien bijna te bekend. Wanneer dingen vertrouwd raken — liederen die we in de gemeente zingen, of uit het hoofd geleerde gebeden die we vanaf onze kinderjaren opzeggen — kunnen ze die uitwerking hebben. En er zijn trouwens veel van zulke gebeden: ‘Nu leg ik mij neer om te slapen’, enkele gebeden voor de maaltijd, enzovoort. Veel mensen leren ze van jongs af aan en zeggen ze zo vaak op dat ze ze uiteindelijk gedachteloos opzeggen. Ze zeggen ze zonder zelfs maar te weten wat ze eigenlijk zeggen.

Zeker, er zijn bepaalde gebruiken, vooral in de Rooms-Katholieke Kerk, die dit soort gedachteloze herhaling van het gebed juist hebben aangemoedigd. Dit gebed wordt soms het Onzevader genoemd, in ieder geval in rooms-katholieke kringen. Vaak is aangemoedigd om dit gebed in korte tijd vele malen op te zeggen. Want wanneer je in de Rooms-Katholieke Kerk gaat biechten, gebeurt het niet zelden dat tegen iemand die gezondigd heeft en zijn zonden belijdt, wordt gezegd: „Nou, om weer in het reine te komen, moet je zoveel weesgegroetjes en zoveel onzevaders bidden.” Laten we zeggen: twaalf onzevaders. Twaalf onzevaders betekent dat je dit gebed opzegt en het twaalf keer herhaalt.

Het is moeilijk te begrijpen hoe dit gebruik ooit zijn intrede in de kerk heeft kunnen doen, gezien de directe context van het gebed zelf. Want vlak voordat het gebed wordt gegeven, zegt Jezus:

Gebruik geen ijdele herhalingen zoals de heidenen doen.

De spreker baseert zijn uitleg hier op de Engelse formulering ‘vain repetitions’. De hierboven aangehaalde HSV vertaalt dit met ‘omhaal van woorden’.

Ik geloof niet dat het per se ijdel is wanneer je jezelf in gebed herhaalt, of telkens wanneer je bidt hetzelfde gebed herhaalt en om hetzelfde bidt. Dat is niet noodzakelijkerwijs ijdele herhaling. Maar als je woorden uitspreekt zonder dat je hart erbij betrokken is, dan is dat beslist ijdel. Als je die woorden steeds opnieuw herhaalt zonder dat je hart erbij betrokken is, dan is dat ijdele herhaling.

Het lijkt mij heel moeilijk voor iemand om te horen te krijgen: „Bid twintig onzevaders”, en dan twintig herhalingen van dit gebed achter elkaar af te ratelen zonder dat op enig moment tijdens die eentonigheid zijn hart of gedachten ergens anders zijn. Dit gebed is zo gemakkelijk uit het hoofd te leren dat je het praktisch in je slaap kunt opzeggen. Als je te horen kreeg dat je het twintig keer achter elkaar moest opzeggen, zou je het beslist al snel praktisch in je slaap opzeggen. In de meeste gevallen zouden in ieder geval je gedachten ergens anders zijn terwijl je het opnieuw afratelde.

Het komt mij dus voor dat juist het kerkelijke gebruik van dit gebed in sommige opzichten misschien indruist tegen wat de directe context leert: dat je geen ijdele herhalingen moet gebruiken. Als je dit gebed opzegt, moet je het oprecht zeggen en menen wat je zegt.

3

Het Onzevader als modelgebed

Wanneer Jezus zegt: „Als je bidt, bid dan zo”, oftewel: „bid op deze manier”, bedoelt Hij niet noodzakelijkerwijs dat dit specifieke gebed precies woord voor woord moet worden opgezegd zoals het gegeven is. Hij zegt dat je op deze manier moet bidden, dat

wil zeggen: bid een gebed als dit. Ik zie er niets verkeers in om precies dit gebed woord voor woord te bidden. Het is een geweldig gebed. Maar ik geloof dat het bedoeld is als een voorbeeldgebed, een modelgebed. Het is niet noodzakelijkerwijs iets wat uit het hoofd geleerd en woordelijk opgezegd moet worden. Maar nogmaals, zolang je in staat bent het woordelijk op te zeggen en het oprecht te menen, is daar niets verkeers aan.

Zelf raakte ik vele jaren geleden sterk gefascineerd door dit gebed. Zoals de meeste christenen had ik het gevoel dat mijn eigen gebedsleven altijd wel verbetering kon gebruiken. Ik word er altijd van overtuigd dat ik tekortschiet wanneer ik iemand ontmoet die meer bidt dan ik, en ik wil altijd meer een mens van gebed zijn. Jaren geleden beseftte ik dat, als ik meer zou gaan bidden, het niet alleen méér kon zijn. Het moest op de juiste manier gebeuren, want ik wilde niet dat mijn gebeden ijdele herhalingen zouden zijn. Als ik meer zou gaan bidden, wilde ik bidden zoals het hoort.

Dus zocht ik in het onderwijs van Jezus naar aanwijzingen over het gebed. Hoewel er andere plaatsen in de evangeliën zijn waar Jezus dingen over het gebed leert, is er geen betere plaats dan hier, waar Hij zegt: „Bid zo.”

De bestudering van dit gebed heeft mij altijd sterk gefascineerd, en ik heb het bij veel gelegenheden opgezegd.

Wat ik wil bekennen, is dat het voor mij, wanneer ik het opzeg, buitengewoon moeilijk is om met mijn woorden niet op mijn gedachten vooruit te lopen. Met andere woorden, het is moeilijk om het niet sneller af te ratelen dan ik zelfs maar nadenk over wat erin staat, omdat het zo vertrouwd is. Hoewel sommigen dit misschien wel kunnen, heb ik het daarom nodig gevonden om het zin voor zin te nemen en te denken: „Wat betekent deze zin? Wat zeg ik hier nu werkelijk?” Misschien werk ik die zin wat verder uit en ga ik begrijpen wat voor soort dingen dit gebed mij leert om voor te bidden.

Zie je, het gaat er niet zozeer om dat ik precies dit gebed moet bidden, maar dat dit gebed mij leert wat een gebed moet bevatten en waarop een gebed gericht moet zijn. Wat verschilt het eigenlijk van de meeste van onze gebeden. Velen van ons beginnen bijvoorbeeld te bidden met dankzegging, door God te danken. Geloof me, ik denk dat dankzegging een heel belangrijke bezigheid is. Het hoort beslist bij onze relatie met

God dat we dankbaar zijn en onze dank uitspreken. Maar opvallend genoeg komt in dit gebed geen dankzegging voor. Misschien is de reden daarvoor dat bidden en danken twee verschillende dingen zijn. Ze kunnen beslist tegelijkertijd worden beoefend. We worden zelfs aangemoedigd om beide dingen tegelijkertijd te doen, of in ieder geval in samenhang met elkaar. In Filippenzen 4, vers 6, vinden we bijvoorbeeld deze klassieke aansporing. Hij zegt:

Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw verlangens in alles,
door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden
bij God;

FILIPPENZEN 4:6

Dat betekent: maak je nergens zorgen over.

Let er nu op hoe Paulus dankzegging en gebed opvat. Door gebed en smeking maak je je verzoeken aan God bekend, en daar voeg je dankzegging aan toe. Gebed en smeking zijn het ene; dankzegging is een ander bestanddeel. Maar in je relatie met God hoort het hele mengsel aanwezig te zijn. Dankzegging is nodig, maar bidden is het richten van verzoeken tot God.

4

Gebed is geen gesprek in twee richtingen

Dit is trouwens belangrijk om op te merken, omdat veel mensen tegenwoordig zeggen dat gebed een gesprek met God in twee richtingen hoort te zijn. Ze zeggen: 'Waarom ben jij tijdens het bidden steeds aan het woord? Waarom ben je niet gewoon een poosje stil en laat je God tot je spreken?' Dat klinkt heel vroom en heel geestelijk, maar ik ben bang dat dit soort onderwijs ten eerste niet overeenkomt met wat de Bijbel over gebed leert. En ten tweede heeft het tot heel wat frustratie geleid bij mensen die echt dicht bij God willen zijn en het juiste soort gebedsleven willen hebben.

Hun wordt verteld dat gebed een gesprek met God in twee richtingen is. Daarom denken ze: 'Natuurlijk wil ik hier niet alleen maar zelf aan het woord blijven. Ik zal een paar dingen zeggen, en dan zal ik stil zijn en God een paar dingen laten zeggen.'

Daarna zal ik weer een paar dingen zeggen, net zoals ik dat in een gewoon gesprek doe.' Maar mensen die dit proberen, horen soms helemaal niets van God. Ze zijn misschien langere tijd stil, maar soms krijgen ze eenvoudigweg geen woorden van God.

Dan kunnen er natuurlijk verschillende dingen gebeuren. Het ene is dat hun gedachten beginnen af te dwalen, en op dat moment is hun gebed eigenlijk meestal voorbij. Of ze beginnen hun geweten te kwellen en zeggen: 'Er is iets mis met mij. God praat niet met mij. Ik vraag me af wat er mis is met mij,' enzovoort.

Het probleem is dat we ons eigen gebedsleven altijd beoordelen aan de hand van wat ons verteld wordt dat een normaal gebedsleven is. Als onze predikers en de mensen die boeken over gebed schrijven zeggen: 'Het normale gebedsleven is een gesprek tussen jou en God in twee richtingen: jij praat wat en Hij praat wat,' dan zullen we, als wij die ervaring niet hebben, zeggen: 'Mijn gebedsleven is onder de maat. Mijn relatie met God zit blijkbaar in het slop,' of iets dergelijks.

Feit is dat de Bijbel nergens zegt dat gebed een gesprek in twee richtingen is. Voordat je me verkeerd begrijpt, wil ik iets heel duidelijk maken. Ik geloof inderdaad dat God tot ons spreekt. Ik geloof inderdaad dat het horen van God een normaal verschijnsel is, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, en ook in het normale christelijke leven van vandaag. Ik geloof inderdaad dat de Heilige Geest nog steeds met ons communiceert. Ik geloof inderdaad dat we God horen spreken.

Maar nu ik dat gezegd heb, wil ik het verduidelijken. Wanneer we inderdaad van God horen, denk ik niet dat dit deel uitmaakt van wat de Bijbel gebed noemt. Het is een ander aspect. Het zou verkeerd zijn te denken dat gebed het enige is wat de Bijbel over onze relatie met God zegt. God spreekt tot ons en wij spreken tot Hem. Wanneer wij tot Hem spreken en verzoeken aan Hem voorleggen, bidden we. Als we Hem danken, doen we iets anders: we danken Hem. Als we Hem prijzen, doen we weer iets anders: we prijzen Hem. En wanneer Hij tot ons spreekt, is dat ook iets anders. Dat is geen gebed. God bidt niet tot ons; wij bidden tot Hem. Daarom is gebed geen communicatie in twee richtingen. De Bijbel gebruikt het woord gebed nergens op die manier.

Let erop dat Jezus in deze passage het gezaghebbende onderwijs over het onderwerp gebed geeft, maar nergens ook maar iets zegt over naar God luisteren of God de gelegenheid geven Zijn zegje te doen in het gesprek. Jezus houdt hier slechts een heel korte monoloog. Je begint met:

Onze Vader en je eindigt met:

Amen. Je zou het hele gebed praktisch in één adem kunnen uitspreken. Waar wordt hier geleerd dat dit een gesprek in twee richtingen hoort te zijn? Sterker nog, waar wordt dat ergens in de Schrift geleerd?

Ik zal je de tijd besparen, al zou ik je willen aanmoedigen het zelf na te zoeken en mij niet zomaar te geloven. Nergens in de Bijbel wordt gebed ooit een gesprek in twee richtingen genoemd. Paulus maakte het juist heel duidelijk:

Door te bidden en te smeken maken we onze verzoeken aan God bekend.

Dat is wat gebed is. Het is onze verzoeken aan God bekendmaken.

Dit ontkent op geen enkele manier dat God tot ons spreekt. Dat doet God wel degelijk. Maar dat is niet wat gebed is. Dat is iets anders. We moeten ook begrijpen dat er niets in de Bijbel staat wat zegt dat God ongeveer evenveel tot ons behoort te spreken als wij tot Hem. Je moet dus niet denken: 'Ik heb het afgelopen halfuur gebeden. Nu kan ik maar beter een halfuur stil zijn, zodat God tot mij kan spreken.' Het probleem daarmee is dat God bij een bepaalde gelegenheid misschien niet zoveel tegen jou te zeggen heeft als jij tegen Hem te zeggen hebt. Bovendien heeft Hij misschien niets tegen je te zeggen op het specifieke moment waarop jij iets tegen Hem te zeggen hebt. God spreekt niet wanneer jij Hem vraagt of opdraagt te spreken, en je kunt Hem ook niet zo manipuleren dat Hij tot je spreekt.

5

Gods stem en Zijn soevereiniteit

Het is werkelijk treurig dat in de moderne kerk, en vooral in de charismatische kerk, waarvan ik deel uitmaak, iets heel populair is geworden. Er wordt ons vaak verteld dat je een woord van God kunt krijgen door een bepaalde handeling te verrichten. Er zijn boeken over het horen van Gods stem: hoe je Gods stem kunt horen. Eerst moet je dit doen, dan moet je dat doen, en daarna moet je nog iets anders doen. Waar staat deze leer in de Schrift? Waar vind je in de Schrift iemand die een bepaalde procedure doorloopt om van God te horen?

In de Bijbel spreekt God, en in ons leven spreekt Hij ook. Maar volgens de Bijbel is het normale patroon dat God tot mensen spreekt wanneer Hij tot hen wil spreken. Misschien proberen ze van Hem te horen en misschien ook niet. Saul van Tarsus was op weg naar Damascus om christenen te vervolgen, toen Jezus aan hem verscheen en tot hem sprak. Hij paste niet een of andere techniek toe om van God te horen. En voor zover ik weet, deed eigenlijk niemand anders in de Bijbel dat wanneer diegene van God hoorde.

In de Schrift is God de soevereine partij in de relatie. Hij beslist wanneer Hij zal spreken. Hij weet wanneer Hij iets te zeggen heeft wat gezegd moet worden en wanneer niet. Als Hij niets te zeggen heeft, zullen die stappen Hem er niet toe brengen te spreken, alleen omdat jij dat wilt.

We hebben een klassiek voorbeeld van dit beginsel in het leven van Saul uit het Oude Testament. Hij wilde van God horen, maar God had hem niets te zeggen. Saul kon geen woord van God krijgen door de Urim en de Tummim, wat in die tijd een vrij gebruikelijke manier was om van God te horen, of door dromen, of door de profeten. God gaf Saul geen enkel woord. Saul nam daar geen genoegen mee. Hij besloot dat hij iets zou horen, dus ging hij naar een medium, een heks, en liet haar de geest van de gestorven profeet Samuel oproepen. Waarom? Omdat Saul vastbesloten was een woord van God te krijgen, of God hem er nu een wilde geven of niet.

Dat is een heel leerzaam verhaal. Want in zekere zin doen mensen die zelf bepalen wanneer God tot hen zal spreken, en Hem niet laten bepalen wanneer Hij tot hen zal spreken, vrijwel hetzelfde als naar een heks gaan. Ik wil niemand beledigen, maar laten we het zo zeggen: wat is het verschil tussen hekserij en het christendom? Of laten we, in plaats van hekserij, gewoon spreken over occultisme in het algemeen.

Het christendom en het occultisme kennen deels dezelfde verschijnselen. Zowel in het occultisme als in het christendom gebeuren bovennatuurlijke dingen, en in beide gevallen wordt vaak informatie meegedeeld vanuit een bovennatuurlijke bron. In het christendom is de bovennatuurlijke bron God Zelf, Die door de Heilige Geest communiceert. In het occultisme komt de informatie uit een andere bron, waarschijnlijk van demonen. Maar het punt is dat zowel het christendom als het occultisme bevestigen dat het nodig is om informatie uit een bovennatuurlijke bron te ontvangen.

Christenen willen natuurlijk van God horen, Die hun bovennatuurlijke bron is. Beoefenaars van het occultisme noemen degene die ze zoeken misschien God, of iets anders. Maar het verschil tussen het christendom en het occultisme is in dit opzicht dat men in het occultisme die informatie probeert te verkrijgen door trucjes, procedures, spreuken, gezangen, bezweringen en methoden. Met andere woorden, de beoefenaar van het occultisme bepaalt wanneer hij het woord of de informatie krijgt die hij wil. Hij hoeft alleen maar de procedure te volgen die in zijn specifieke occulte praktijk wordt voorgeschreven, en dan verwacht hij te krijgen wat hij wil.

In het christendom roepen we geen woord van God op. God spreekt wanneer Hij iets te zeggen heeft, en op andere momenten spreekt Hij niet als Hij niets bijzonders te zeggen heeft. Als een christelijk boek zegt: “Doe dit, doe dat en doe dit, en dan zul je een woord van God krijgen”, dan onderwijst het min of meer iets wat op het occultisme lijkt: je voert de procedures uit en je krijgt wat je wilt, namelijk een woord van God.

Het wezenlijke verschil tussen het christendom en het occultisme is dat God in het christendom soeverein is. God heeft de leiding. God neemt de beslissingen over de relatie. In het occultisme neemt de beoefenaar de beslissingen en heeft hij alles onder controle. Geen wonder dat het occultisme veel mensen meer aanspreekt dan het

christendom. Mensen die zelf de leiding willen hebben en alles onder controle willen houden, zullen zich tot het occultisme aangetrokken voelen. Mensen die bereid zijn zich aan God te onderwerpen en Hem alles te laten bepalen, zijn uiteraard veel geschikter om christen te zijn.

Het punt is dat de Bijbel niet leert dat je, wanneer je gaat bidden, kunt garanderen of als normaal moet verwachten dat God op dat moment noodzakelijkerwijs tot je zal spreken. En ook niet dat je gebed niet op de juiste manier verloopt als Hij dat niet doet, omdat het dan een eenzijdig gesprek is. Misschien is het een eenzijdig gesprek. Maar jij spreekt tot God wanneer je Hem iets te zeggen hebt, en Hij zal tot jou spreken wanneer Hij jou iets te zeggen heeft. Dat hoeft niet op hetzelfde moment te gebeuren.

Denk met andere woorden niet dat je gebeden onder de maat zijn of niet Bijbels genoeg zijn wanneer het eenzijdige gesprekken zijn, want in de Bijbel bestaat er geen ander soort gebed. Zelfs toen Jezus Zijn discipelen leerde bidden, ging het alleen maar om: “Zeg dit.” Hij zei niet: “Luister daarna en kijk wat God terugzegt.” De Bijbel zegt ons niet eens dat we naar God moeten luisteren. God spreekt luid. Saul van Tarsus luisterde op de weg naar Damascus niet naar God, maar God wist hem te vinden. God wist hoe Hij hem kon bereiken, en God weet hoe Hij jou kan bereiken.

De werkelijke kwestie is natuurlijk of je bereid bent God te gehoorzamen. Als dat zo is, zal God tot je spreken wanneer Hij dat wil, wanneer Hij iets mee te delen heeft. In de tussentijd moet je regelmatig bidden.

Jezus geeft ons hier een model voor het gebed, dat we nader zullen moeten onderzoeken. Het punt dat ik echter wil maken, is dat de manier van bidden die Jezus onderwijst in veel opzichten in strijd is met sommige traditionele of moderne leerstellingen van de kerk. Daarom moeten we naar Jezus kijken om te weten hoe we God moeten benaderen, wat we geacht worden te doen en wat we geacht worden te zeggen wanneer we dat eenmaal gedaan hebben. We zullen dit nauwkeuriger onderzoeken wanneer we de bijzonderheden van dit zogenaamde Onze Vader bekijken.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 6:4
- Mattheüs 6:7-8
- Mattheüs 6:9
- Mattheüs 6:12
- Mattheüs 6:9-13
- Filippenzen 4:6

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.